

ΑΤΤΑΛΕΙΑ

μάσσα κ' ἔπνιγε μέσα του, ὑποτονθρῶζων· «Σκύ-
λιασε, ὁ δικολόκαιρος, λύσσαξε! Ἢθὰ σκάσης, ἄν-
τίχριστε, Τοῦρκο! τὸ Μουχαμέτη σου, μέσα!»
Κ' ἠθέϊα τὰ Μαλαμῶ ποιοῦσα τὸ σημεῖον τοῦ
Σταυροῦ ἔλεγε τὸ «Θεοτόκε Παρθένε», κ' ἐπα-
νελάμβανεν, «Ἐλα Κ'στέ μ'! βόηθα, Παναϊά
μ'». Καὶ τὰ κύματα ἐπληττον τὴν πρῶραν, ἔ-
πληττον τὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους, καὶ εἰσορμῶντα
εἰς τὸ κύτος ἐκτύπων τὰ νῦτα, ἐκτύπων τοὺς
βραχίονας τῶν ἐπιβατῶν. Καὶ ὁ ἥλιος ἐχαμήλω-
νεν, ἐχαμήλωνε. Καὶ ἡ βαρούλα ἐκινδύνευε ν'
ἀφανισθῆ. Καὶ ἡ ἀπορροῶξ βραχῶδης ἀκτὴ ἐφαι-
νετο διαφιλονεικοῦσα τὴν λείαν πρὸς τὸν βυθὸν
τῆς θαλάσσης.

*

Τέλος ἤρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ. Ἐνόκτωσεν ἀ-
κριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἔβλεπον ἀντικρὺ
τὸ Κάστρον, οὐ ἀπέχον τῶρα δύο ἀκόμη μίλια.
Νέφη συσσωρευμένα πρὸς ἀνατολὰς ἠμποδίζον νὰ
φανῆ τὸ παρήγορον φέγγος τῆς σελήνης. Ἄλλ' ὁ
ἄνεμος, ἀντὶ νὰ πέσῃ, ἐδυνάμωνε, καὶ ἀγρίευε
καὶ ἐθέριε, καὶ ὁ πλοῦς κατέστη ἀδύνατος τοῦ
λοιποῦ. Δὲν ἔβλεπον πλέον οὔτε ἐμπρὸς οὔτε δε-
ξιὰ τίποτε, εἰμὴ δύο ὄγκους φαιούς, ἀμαυρούς.
Εὐτυχῶς ὁ μπάρμπα Στεφανῆς ἐγνώριζε καλὰ τὸ
μέρος.

— Ἐδῶ, ἐδῶ, εἰν' ἓνα λιμανάκι, παπᾶ, κατ'
ἀπ' τὸ Πρού, ἀποκάτ' ἀπ' τὴν ἀγία Ἀναστα-
σιά, στὰ Μποστάνια.

— Θυμᾶσαι καλά, Στεφανῆ;

— Ὅπως ξέρ'ς ἡ ἀγιοσύνη σ' τὰ γράμματα
τὸ ἐκκλησιᾶς ἀπ' ὄξου, παπᾶ, ἔτσι κ' ἐγὼ τὰ
ξέρω ἀπ' ὄξου, ὅλα τὰ λιμανάκια, τοὺς κάβους,
κὴ τὸ ἀμμουδιαίς, ὅλες τῆς ξέραις κὴ τὰ γκρί-
φια κὴ τὰ θαλάμια.

Καὶ προσήγγισαν μὲ πολλὸν κόπον καὶ ἀγῶνα
καὶ βάσανον, βρεγμένοι, θαλασσοπνιμμένοι, μι-
σοπαγωμένοι.

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ διαναστάει.

Ἵπῃρχεν ἐν θαλάσσιον μάρμαρον, ὡς φυσικὴ
ἀποβάθρα, πότε κλυπτόμενον ἀπὸ τὸ κύμα,
πότε ἀνέχον ὑπεράνω τῆς θαλάσσης. Τὴν φορὰν
ταύτην τὸ ἐκάλυπτε καὶ δὲν τὸ ἐκάλυπτε τὸ
κύμα. Ἐπλησίασαν καὶ ἠσθάνθησαν πάραυτα τὸ
εὐάρεστον αἶσθημα τῆς παύσεως τοῦ σάλου καὶ
τῆς προσεγγίσεως εἰς σκεπαστὸν κ' εὐλίμενον
μέρος.

— Πάντα κατευόδιο! εἶπε ποιῶν τὸ σημεῖον
τοῦ Σταυροῦ ὁ κύρ Ἀλεξανδρῆς, ὅστις τότε ἐξε-
ζαλίσθη κ' ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας του.

Ἐπήδησαν εἰς εἰς ἔξω ἐξεφόρτωσαν τὰς ἀπο-
σκευὰς καὶ ἠλάφρυναν τὴν βάρκαν. Ἀνάμεσα εἰς
τὸ μάρμαρον καὶ εἰς τὴν κρημνώδη ἀκτὴν ἐσχη-
ματίζετο μικρὰ ἀμμουδιά, ὅση θὰ ἦσκει διὰ νὰ
σύρῃ ἀλιεύς τὴν ψαροπούλαν του, γυρμένην ἐπὶ
τὴν μίαν πλευρὰν ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ νὰ ἐξα-
πλωθῇ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν νὰ κοι-
μηθῇ θεωρῶν τοὺς ἀστέρους.